

Nr 288.

Av herr **Sundström**, *angående visst tillägg till lagen om försäkring för olycksfall i arbete.*

Genom lagen "om försäkring för olycksfall i arbete" av den 17 juni 1916 äger arbetare, som råkar ut för olycksfall i arbetet, rätt till ersättning enligt de grunder, som äro angivna i nämnda lag.

Anmälan om olycksfall, olycksfallets art, jämte huru vid skadans tillkomst tillgått, skall enligt samma lag göras hos riksförsäkringsanstalten, som därpå har att fastställa, huruvida ersättning skall utgå eller inte.

Anser anstalten, att skadan icke är av den art, att ersättning bör lämnas, meddelas den skadade därom, varefter denne, om han så vill, har rätt att däröver besvära sig hos försäkringsrådet.

Över försäkringsrådets beslut kan sedan ingen klagan föras.

Nu måste villigt erkännas, att i allra flesta fall är nog mycket lätt att fastställa, huruvida ett olycksfall är att hänföra under lagens bestämmelser eller inte, och att därför besvär i allmänhet icke behöva anföras för erhållande av skadestånd.

Emellertid förhåller det sig så, att det särskilt på ett område råder delade meningar om, huruvida skadan är att hänföra till olycksfall eller inte, och detta är om de s. k. muskelsträckningarna i ryggen. Jag har, vad sådana fall beträffar, fått den uppfattningen, att det vill synas, som om såväl riksförsäkringsanstalten som försäkringsrådet hyser den meningen, att dessa ryggsador icke äro att hänföra till olycksfall, utan i stället betraktas som någon slags reumatisk åkomma.

Åtskilliga äro nog också med säkerhet de klagomål, som anförts över sådana fall, utan att vederbörande erhållit rättelse.

Under sådana förhållanden måste det givetvis betraktas såsom mycket svårt för en lekman att avgöra, vartill dessa fall skola hänföras, men torde dock ett faktum vara, att dessa ryggsador i flesta fall förekomma inom de tyngre arbetsområdena och borde därför kunna anses såsom påtagliga olycks-

Bihang till riksdagens protokoll 1928. 4 saml. 59 häft. (Nr 288—289.) 1

fall, genom de på dessa områden alltid förekommande tunga lyftningarna. Det torde också nästan undantagslöst förhålla sig så, att första gången en sådan ryggskada uppstår, så sker det under en onormal tung lyftning, eventuellt i samband med halkning eller så, varav följer, att arbetet omedelbart eller i bästa fall efter någon timma måste avbrytas. Nu skulle det kunna tyckas, som om sådana fall självfallet skulle betraktas som olycksfall och ersättning således utgå, men som jag själv har flera exempel på att så icke sker, tillåter jag mig att endast konstatera faktum. Det beklagliga med dessa av mig här påtalade fall är också, att de i regel bliva ganska långvariga och ha dessutom lättare för att återkomma, sedan ryggen på detta sätt en gång blivit skadad.

Detta senare förhållande är nog det, som kanhända ligger till grund för den meningen, att det är att betrakta såsom något reumatiskt, men om detta skall kunna ske med någon smula rätt, så är det först efter sedan ett verkligt olycksfall inträffat och förorsakat muskulaturens svaghet, varav följer, att det enligt min mening borde betraktas som en följsjukdom utav ett tidigare olycksfall och således ersättas.

När som vi veta, att små obetydliga, hastigt och för alltid övergående olycksfall ersättas, så borde väl också billighet och rättvisa säga oss, att de av mig här påtalade fallen, som kanhända för all framtid eller i andra fall för långliga tider göra vederbörande arbetsoförmögen, borde hänföras till olycksfall och ersättning därför lämnas.

Skulle mot förmodan den invändningen göras häremot, att dessa fall äro att hänföra till de s. k. yrkessjukdomarna, så torde detta med större sannolikhet icke kunna göras. Om därför således erkännes, att de stå något på gränsen mellan olycksfall och yrkessjukdom, så anser jag dock de förhållanden, jag här anfört, tala för att de borde hänföras som olycksfall. Av dessa skäl anser jag det heller icke vara lyckligast och för de försäkrade rättvisast att, som hittills skett, låta detta vara en läkarnas tolkningsfråga.

Jag anser därför, att de försäkrade, som under omförmälda omständigheter skada sig under arbetet, böra tillförsäkras lagens skydd.

Som jag icke kan finna, att detta kan ske på annat sätt än genom direkt tillägg till gällande lag, tillåter jag mig föreslå,

att riksdagen måtte besluta sådant tillägg till lagen om försäkring för olycksfall i arbete, att här nämnda fall bliva tillförsäkrade ersättning enligt lagens i övrigt angivna grunder

och att vederbörande utskott måtte utforma den härför nödiga lagtexten;

eller, om detta icke bifalles, hemställer jag om skrivelse till Kungl. Maj:t om utredning i ärendet samt förslag till nästa års riksdag.

Stockholm den 20 januari 1928.

Fredrik Sundström.

I motionens syfte instämma:

Ernst Hage.

Hans Morfeldt.

Emil Olovson,
Västerås.

C. O. Johansson,
Sollefteå.

C. J. Högström.

Henrik Frost.

Julius Hedvall.

Allan Andersson.

Anders Norsell.

J. W. Mårtenson.

Mauritz Västberg.

Helmer Molander.

Herman Smedh.

Gust. L. Johnsson,
Kalmar.

Vilh. Carlson,
Möln dal.
